

[Anders Andersen.]

bygger på, hvis fællesmarkedsforholdene tvinger partneren til at foretage andre ting. Det beklager jeg i og for sig, fordi jeg naturligvis har den opfattelse, som også ministeren må have, at når man har en handelsaftale, bør den overholdes, og så burde man ved fællesmarkedets opbygning have taget hensyn hertil og helt generelt have fået sikret, at denne aftale kan holdes fremover.

Det er naturligt, når man drøfter disse ting, at man så rejser spørgsmålet om vor stilling i forhold til England, hvis Danmark bliver medlem af fællesmarkedet uden England. Man har jo givet udtryk for, at dette kunne skabe vanskeligheder i vor samhandel med England, ja, man har endogså nævnt, at der ligefrem skulle være en tendens til, at England så vil optræde på en strafferetlig måde over for Danmark og skabe hindringer for vor eksport til det engelske marked.

Nu skal jeg nøjes med at sige, at vi har set det modsatte i forbindelse med baconaftalen med Holland, for det vil nogle jo gerne reducere som ubetydeligt; det ærede medlem hr. Rimstad mente ikke, man kunne tage dette som et argument på den måde og bruge det i en større sammenhæng. Men det er i hvert fald vor opfattelse, at hvis vi bliver medlem af fællesmarkedet, vil der ikke være noget problem. England vil have interesse i at kunne fortsætte samhandelen med fællesmarkedet og vil være interesseret i at kunne fortsætte bestræbelserne også for at kunne samhandle med Danmark. Jeg nærer ingen betænkeligheder på dette område.

Må jeg slutte med at spørge: hvorfor har man fra regeringens side en voksende skræk for at kunne frigøre sig fra England ved forhandlingerne? Det må da være helt naturligt, at der bliver lejlighed til under frie forhandlingsvilkår at optage drøftelser med fællesmarkedslandene for derunder at kunne vurdere de vilkår, der ville bydes både dansk industri og dansk landbrug, og at man derigennem kunne give frie muligheder for en saglig vurdering og en saglig afgørelse af den fremtidige politik på dette område.

Jeg vil derfor opfordre regeringen til at søge folketingets bemyndigelse til at kunne

optage sådanne forhandlinger for at skabe de bedst mulige resultater for dansk landbrugseksport og for det danske samfunds stilling i det hele taget.

Erik Kragh: Grunden til, at jeg har bedt om ordet, er, at jeg gerne vil fremsætte et par betragtninger om to problemer, men jeg må måske forinden — efter at have hørt det ærede medlem hr. Aksel Larsens tale — først nævne en anden ting. Det ærede medlem mener, at vi skal forlade NATO og basere vor udenrigspolitik på FN. Jeg synes, det ville være ønskeligt, hvis vi kunne få en forklaring på nogle konkrete kendsgerninger, som denne politik skulle bygges på, en forklaring på, hvorledes vor sikkerhed skulle kunne garanteres af FN, når vi tager de politiske og geografiske forhold i betragtning, som er betingelserne for vort land. Dette synes jeg ville være meget ønskeligt, når man i dette ting foreslår en i og for sig ny linje for dansk udenrigspolitik og vi ikke blot får en bemærkning om støtte fra FN, noget, der vil lyde som sød musik i mange øren og navnlig hos dem, som ikke tænker sagen nærmere igennem, men får en virkelig argumentation for denne påstand.

Det var nu egentlig ikke derfor, jeg bad om at komme herop, men fordi jeg gerne vil kommentere to ting. For det første vil jeg gerne gøre nogle bemærkninger om den uenighed inden for NATO, som også har været nævnt her i dag af tidligere talere, ikke mindst af det ærede medlem hr. Poul Møller, en uenighed, som navnlig bygger på den franske politik, der synes at have som mål at gøre sig så uafhængig som muligt, at fremme franske interesser og for enhver pris frigøre sig fra amerikansk ledelse af den vestlige verden, den ledelse, der hidtil har været nødvendig og naturlig på grund af den amerikanske styrke og den amerikanske indsats.

Uenigheden inden for NATO bygger jo i ganske særlig grad, som alle ved, på NATOs strategi og specielt organisationen af de strategiske kernevåbenstyrker. Det franske synspunkt er, at det er nødvendigt for Frankrig at have selvstændige kernevåbenstyrker, således at man ikke er afhængig af den til enhver tid siddende amerikanske præsidents villighed til i tilfælde af angreb